

[Arne Christiansen]

måde, at teksten bliver acceptabel også for den brede kreds i Danmark og her i folketinget, der slutter op bag EF-politikken i Danmark, således som det også er kommet til udtryk her i dag, også fra hr. Ivar Nørgaard.

Glistrup (FP):

EFs vigtigste opgave er at besværliggøre væbnede storopgør mellem de centraleuropæiske magter. I kernekraftbombernes tidsalder må det i enhver henseende være en vital dansk interesse, at det, der skete den 8. maj 1945, var et endeligt punktum for 2.000 års kampe og slagsmål med våben og krige ud over Europa.

Det siger sig selv, at jo mere vi laver union inden for EF, jo bedre kan vi tilgodese det formål, men efter fremskridtspartiets opfattelse er det sådan, at blot det, at disse franskmænd og tyskere – og for den sags skyld også englændere og italienere – kommer og snakker sammen, som de gør inden for EF, i hvert fald inden for en overskuelig fremtid giver tilstrækkelig sikkerhed for, at vi ikke igen skal komme ind i store verdenskrige mellem de nationer, der nu er medlemmer af EF.

EFs næstvigtigste formål er at skabe ét fælles marked, altså således at erhvervsfolk i de ti lande kan handle med hinanden lige frit, enten de bor i Hjørring og Sæby eller de bor i Neksø og på Sicilien. Det må være således, at der ikke må være antydning af nationale diskriminationer. Her er der unægtelig mange opgaver at arbejde med. For at tage det mest aktuelle: det må ganske klart være sådan, at danske fiskerbåde må kunne fange de fisk, de vil, helt ind til de engelske strandbredder. Struervirksomheder må kunne sælge alt det video, de har, rundt omkring i Frankrig, ganske som de kan sælge det i Skive. Her er der altså en række mål, der skal nås.

De ville måske nok kunne nås bedre, hvis vi havde realiseret Genscher-Colombo-planen, end de kan under de nuværende forhold, men på den anden side vil de kræfter, der skulle sættes ind for at få denne unions-tanke gennemført, gå fra de praktiske anstrengelser med at løse disse enkeltspørgsmål. Derfor tror jeg så ganske givet, at vi skal prioritere den indflydelse og de ressourcer, det lille Danmark har, til hellere at gå ind og

løse disse forskellige enkeltspørgsmål fremfor at kaste sig ud i store debatter om de fine europæiske akter. Bevares, det lyder jo smukt, når hr. Colombo fortæller, at han vil give Europa en sjæl. Jeg vil sige: han kan godt være en sjælemesse værd, hvis vi kan få nogle hundrede tusinde flere tons makrel til gengæld. Men vi må ikke på nogen måde tro, at det er det væsentlige at føre diskussioner ad disse abstrakte argumentationslinjer – fjernt fra almindelig skandinavisk, pragmatisk tankegang – som de mennesker befinder sig på, der ser deres partier nærme sig spærregrænsen, og som derfor grumme gerne vil vække lidt furore udadtil.

Hr. Ole Bernt Henriksen gik så vidt, at han mente – jeg er lige ved at sige: på ægte socialdemokratisk vis – at man kunne bruge EF til at trække Danmark ud af verdenskrisen. Det er en ønskedrøm, en dagdrøm, som man skal se væk fra. Danmark skal komme ud af krisens følger, ud af arbejdsløsheden, ud af gældsætningen, ud af højrenten osv., ved beslutninger taget i denne folketingssal. Vi skal ikke på nogen som helst måde foregøgle os, at det er et problem, vi skal løse på internationalt plan. Det er det internationale maskineri alt for tungt og langsomt arbejden- de til. Det er ikke klogt af os at forsøge at bilde befolkningen ind, at det kan vi nok løse nede i Charlemagnebygningen eller i FN, eller hvor man nu tror man kan løse disse spørgsmål. Heller ikke dér skal vi bruge hr. Genscher og hr. Colombo. Vi skal simpelt hen bruge 90 stemmer i denne folketingssal – dér har vi ikke brug for nogen som helst andre – når vi skal afskaffe arbejdsløsheden og de andre ulemper her i Danmark.

Et tredje vigtigt område inden for EF drejer sig om at varetage vore interesser udadtil. Her mener jeg, det er en lykke for Danmark, at vi som EF-partnere kan få den støtte, der nu kan opnås, til at få solgt noget mere skinke eller nogle flere småkager til USA eller til at få åbnet op efter mund- og klovsygen så hurtigt som muligt over for fremmede lande i østen og andre steder. Derfor skal vi bestemt ikke kimse ad, at lille Danmark kan lægge 295 millioner eller sådan noget lignende til sine 5 millioner i forhandlingerne med fremmede verdensdele.

Men lad være at tro, at vi gør noget klogt i at rende rundt og påprække Libanon postterminaler eller rende rundt i Jordans